

Ting kunde du ønske anderledes? Ja, saa vil jeg for det Første minde om de meget store militære Udgifter, vi have, ca. 22 Mill. Kroner, naar man holder sig til Tallene her og ikke tager andre Ting med. Det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) var meget utilfreds med, at der her var nævnt 27 Mill., men jeg vil dog sige det ærede Medlem, at saa kan man minde om et andet Tal, nemlig 40 Mill. Kroner, der samtrent indkommer ved Skatter, og over Halvdelen af denne Sum sluger det militære Ulyre, og vi staa endda ikke nær ved Enden, men vi skulle have mange, mange flere Millioner. Jeg kunde i Forbigaaende ønske at gjøre et Spørgsmaal til den høitærede Marineminister, som jo ikke har været særdeles overlæstet med Spørgsmaal, hvorfor jeg haaber, at han vil have Tid og Veilighed til at besvare det. Man hører undertiden, at der siges af Sagkyndige — maasse baade af Sagkyndige og af Iffesagkyndige, — at de Penge, vi nu give ud til Forsvarsvæsenet, ere ganske spildte. Jeg kunde nu ønske at høre, om ogsaa den høitærede Krigs- og Marineminister har denne Opfattelse, thi i saa Fald forekommer det mig rigtigt nok ganske uforvarligt, at han modtager saadanne store Bevillinger. Førend vi kom ind i den Kamp, vi nu have, hed det bestandig: Det, vi maa styrke, er det levende Bærn, det er Flaaden og Kjøbenhavns Søbefæstning, men nu er der ikke Andet, der dner, end Kjøbenhavns Landbefæstning, nu er den bleven Kjærnen i Alt, nu skal Alt være spildt, naar vi ikke gaa ind paa den. Jeg ønskede nu at høre — det kunde være til Beroligelse for adskillige Medborgere ude i Landet — om virkelig disse 22 Mill., vi aarlig bevilge, ere spildte; thi jeg kan ikke tro, at den høitærede Minister vil paatage sig et saadant Ansvar at modtage og anvende Mar efter Mar 20 eller 22 Mill. eller deromkring, naar de i Virkeligheden skulde være spildte. — Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gjøre til, hvad der er fremkommet dels fra et Par af Ministrene, dels fra et enkelt Medlem. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), som jeg flere Gange har nævnt, var rigtig kommet tilbage til det Gamle, han vilde endog true os med Socialdemokratiet, og han mindede om, hvad der skulde være sagt ved et Møde i Roskilde af en nuværende Folketingsmand (Monrad),

at denne havde samme Mening, nemlig at Benstre var Banebryder for Socialdemokratiet. Ja, jeg vilde nu for mit Vedkommende finde det meget naturligt, om Kjøbenhavn fik en eller to eller flere Socialdemokrater, alt i Forhold til Stemmetallet, som Repræsentanter her i Salen (Dinesen: Hør!) — ja, jeg ønsker, det ærede Medlem skal høre det, han maa gjerne udraabe det paa alle Møder (Dinesen: Jeg ønsker jo det Samme som det ærede Medlem!) Ja, saa ere vi jo meget mere enige, end jeg troede. Men jeg vil endvidere sige, at, naar vi faae en Regjering — lad os saa kun være uenige om Et og Andet — men naar den erklærer, at den vil holde sig ubrødelig indenfor den Grændse, Grundloven afstikker, og hverken krænker den almindelige Valgret eller Bevillingsretten ved nogen provisorisk Foranstaltning, da frygter jeg ingenlunde for, at den almindelige Valgret skal faae mere Indflydelse, end der kan tilkomme den, men den vil saa ogsaa netop faae den Indflydelse, som tilkommer den. Jeg frygter kun for Socialdemokratiet og andre Ting, naar vi kæmpe enten paa Grændsen af eller endog saa udenfor Grundloven. Den Dag, vi komme indenfor Bevillingsretten, og den almindelige Valgret faar den Anerkendelse, at det bliver aldeles indslaaet og inddrevet i Folkets Bevidsthed, at den kan Ingen krænke, da frygter jeg hverken for Socialdemokratiet eller noget-somhelst andet Demokrati. Nu kommer jeg til disse enkelte Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), som jeg flere Gange har berørt, mente, at den første ærede Taler (Holstein) havde været meget unøiagtig, naar han kritiserede Ministeriet, og han nævnedes saa en Ting, som skulde være ganske forfærdelig unøiagtig — og det var det Gnefte, han i Grunden gif ind paa — nemlig Frederikshavns Havn, og han sagde da omtrent Følgende, at det er netop Benstres Skyld, at der ikke er gjort Noget ved Frederikshavns Havn. Ja, det kunde man da forøvrigt nok sige sig selv, at det vilde han sige. Man sagde jo ogsaa, da vi ikke vare raske nok til at gaa ind paa Regjeringens Forslag 1880—81, at, naar Skibe strandede, og Mennesker døde, saa er det Benstres Skyld. Det ærede Medlem sagde saa videre som Bevis for sin Paastand, at det var jo Benstre, som i Stedet for at vedtage den sær-